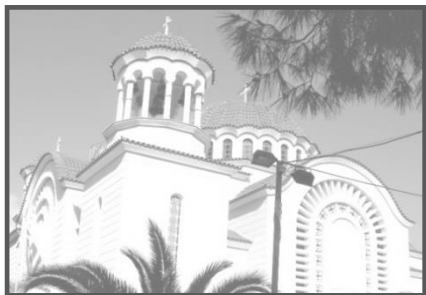

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΛΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΓΕΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2019 μεΤά Την εορτήν

Εύπλου διακόνου, Νήφωνος Κωνσταντινουπόλεως.

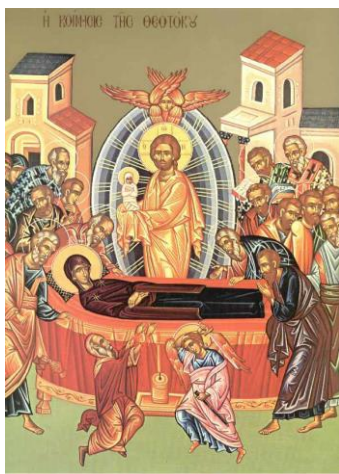
Ανάμνησις Του εν Κερκύρα θαύματος Του Αγίου Σπυριδωνος

έΤος 12^ο Τεύχος 539

ΔΥΟ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ

(Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ιεροθέου

Γραπτό κήρυγμα, για την εορτή τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου)

Στις περισσότερες Θεομητορικές εορτές, καθώς και στην Μεγάλη Παράκληση προς την Παναγία, αναγινώσκεται η περικοπή από το κατά Λουκάν Ευαγγέλιον, που αναφέρεται σε δύο μακαρισμούς, ο ένας προέρχεται από μια απλή γυναίκα τού λαού και ο άλλος από τον Ίδιο τον Χριστό. Οι μακαρισμοί αυτοί έχουν ιδιαίτερη σημασία για την εορτή τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου και θα ερμηνευθούν με συντομία.

Ο πρώτος μακαρισμός προέρχεται από μια γυναίκα που μακαρίζει την Μητέρα τού Χριστού, την Παναγία. Την ώρα που ο Χριστός ομιλούσε και ο λόγος Του ήταν πλήρης Χάριτος, κάποια γυναίκα ύψωσε την φωνή της και είπε: «Μακαρία η κοιλία η βαστάσασά σε και μαστοί ους εθήλασας» (Λουκ. ια', 27). Μακαρίζονται η κοιλία που βάστασε εννέα μήνες τον

Χριστό και οι μαστοί που Τον θήλασαν. Δηλαδή, με τα μέλη αυτά τού σώματος μακαρίζεται η Μητέρα τού Χριστού.

Αυτό δείχνει ότι ο Χριστός είχε πραγματικό και όχι φαινομενικό σώμα, η σύλληψή Του έγινε εκ Πνεύματος Αγίου και η ανάπτυξή Του έγινε κατά φυσικό τρόπο, όπως γίνεται σε όλους τους ανθρώπους. Η κυοφορία διήρκεσε εννέα μήνες και ο τοκετός έγινε όπως σε όλους τους ανθρώπους, με την διαφορά ότι η κυοφορία έγινε ακόπως και ο τόκος απόνως και μάλιστα χωρίς να καταστρέψει την παρθενία της. Αυτά είναι μυστήρια, αλλά και όλα όσα έχουν σχέση με τον Χριστό, την ένωση τής θείας και τής ανθρωπίνης φύσεως στο πρόσωπό Του, είναι μυστήρια. Έπειτα, ο Χριστός μετά την γέννησή Του θήλασε από τους μαστούς τής Παναγίας Μητέρας Του.

Αυτό το μυστήριο μάς οδηγεί στο να δούμε το ύψος τής Παναγίας Μητέρας τού Χριστού. Αξιώθηκε να δώσει την σάρκα της στον Χριστό για να ενανθρωπήσει, η κοιλία της έγινε Παράδεισος, Ουρανός, αφού όπου είναι ο Χριστός εκεί είναι οι άγγελοι, καθώς επίσης ο Υιός τού Θεού είναι πάντοτε ενωμένος με τον Πατέρα και το Άγιον Πνεύμα. Η Παναγία γνώριζε όλο αυτό το μυστήριο από την ημέρα τού Ευαγγελισμού και ασφαλώς θα έμενε εκστατική και θα ήταν γεμάτη θαυμασμό και δοξολογία προς τον Θεό, βλέποντας ότι κυοφορούσε και θήλαζε τον Θεάνθρωπο Χριστό. Και διερωτάτο, όπως λένε οι Πατέρες και οι υμνογράφοι, αν θα έπρεπε να Τον θηλάσει ως άνθρωπο ή να Τον δοξολογήσει ως Θεό.

Το μυστήριο τής Ενανθρωπήσεως τού Υιού και Λόγου τού Θεού το γνώρισε πρώτη η Παναγία Θεοτόκος και πρώτη αυτή βίωσε τις συνέπειες τής υποστατικής ενώσεως θείας και ανθρωπίνης φύσεως στον Χριστό, πρώτη αυτή γνώρισε ότι ο άσαρκος Λόγος σαρκώθηκε. Στο σημείο αυτό βρίσκεται η μεγάλη δόξα της, όχι μόνον στις αρετές της, που είναι πολλές, αλλά στον καρπό τής κοιλίας της. Γι' αυτό και εορτάζουμε πανηγυρικά την Κοίμησή της, που δεν είναι θάνατος, αλλά έξοδος τής ψυχής από το σώμα, στην συνέχεια ανάσταση τού σώματός της και μετάστασή της στους Ουρανούς. Αυτό το παρθενικό σώμα τής Θεοτόκου που έγινε εργαστήριο τής ενώσεως τών δύο φύσεων –θείας και ανθρωπίνης– μέσα στο οποίο ο Χριστός κυοφορήθηκε και από το οποίο τράφηκε, δεν μπορούσε να παραμείνει στην γη, να φθαρεί, να αποσυντεθεί, να διαλυθεί, γι' αυτό μετέστη στους ουρανούς.

Ο δεύτερος μακαρισμός προέρχεται από τον Χριστό, που ακολούθησε μετά τον μακαρισμό τής γυναικός. Είπε: «Μενούνγε, μακάριοι οι α-

κούοντες τον λόγο τού Θεού και φυλάσσουντες αυτόν» (Λουκ. ια΄, 28). Το «μενούγγε» είναι επιβεβαιωτικό, δηλαδή ο Χριστός επιβεβαιώνει τον μακαρισμό τής γυναίκας για την Παναγία Μητέρα Του, αλλά προσθέτει και έναν άλλο μακαρισμό, ότι μακάριοι είναι και εκείνοι που ακούν τον λόγο τού Θεού και τον διαφυλάσσουν, δηλαδή τον τηρούν.

Αυτός ο μακαρισμός κρύβει μια ολόκληρη θεολογία. Η Θεοτόκος συνέλαβε εκ Πνεύματος Αγίου τον Χριστό, γέννησε και θήλασε τον Υιό και Λόγο τού Θεού, το Δεύτερο Πρόσωπο τής Αγίας Τριάδος, ενώ οι Χριστιανοί δέχονται μέσα τους τον λόγο (το λάμδα με μικρό), δηλαδή την διδασκαλία τού Χριστού, η οποία εισέρχεται μέσα στην καρδιά και εκεί αναπτύσσεται, κυοφορείται και γεννάται. Όσοι ακούν και φυλάσσουν τον λόγο τού Θεού έχουν μέσα τους τον Ίδιο τον Χριστό.

Αυτό σημαίνει ότι η καρδιά κάθε ανθρώπου ομοιάζει με την κοιλία τής Θεοτόκου, που προετοιμάζεται με την καθαρότητα και την προσευχή να υποδεχθεί τον λόγο-διδασκαλία τού Χριστού. Ο Απόστολος Παύλος εκφράζει αυτήν την πραγματικότητα όταν λέγει: «Ο λόγος τού Χριστού ανοικείται εν υμίν πλουσίως» (Κολ. γ΄, 16). Μέσα στην πνευματική καρδιά, την «καρδίαν βαθείαν», όπως λέγει ο Προφητάναξ Δαυΐδ, αναπτύσσεται ο Χριστός και ο άνθρωπος γίνεται εγκύμων τού Αγίου Πνεύματος. Εκεί ο άνθρωπος αποκτά προσωπική σχέση και επικοινωνία με τον Θεό. Ο δικός μας Θεός δεν είναι ένας Θεός που κατοικεί στους ουραμούς, δηλαδή ο μεταφυσικός Θεός ή μία ανώτερη δύναμη, αλλά είναι Θεός που κατοικεί μέσα μας και από εκεί ενεργεί και δείχνει την δόξα Του. Έπειτα, ο Χριστός γεννάται από τον άνθρωπο, γι' αυτό ο Χριστιανός που συνδέεται με τον Χριστό χαρακτηρίζεται και είναι μητέρα τού Χριστού.

Σε πολλούς Πατέρες συναντάμε αυτήν την διδασκαλία που είναι μια πραγματικότητα. Ήδη ο Απόστολος Παύλος γράφει προς τους Γαλάτες: «τεκνία μου, ους πάλιν ωδίνω, άχρισ ού μορφωθεί Χριστός εν υμίν» (Γαλ. δ΄, 19). Ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής αναλύει ότι ο Χριστός συλλαμβάνεται μέσα μας δια τής πίστεως, σαρκώνεται με τις εντολές, σταυρώνεται με τους κόπους και πόνους τής πρακτικής φιλοσοφίας, ανασταίνεται και αναλαμβάνεται με τα πνευματικά θεωρήματα. Με αυτόν τον τρόπο κάθε άνθρωπος που ζει εν Χριστώ γίνεται μητέρα τού Χριστού. Έτσι, ο Χριστός που μια φορά γεννήθηκε σωματικά από την Θεοτόκο Μητέρα Του, πάντοτε γεννάται πνευματικά σε αυτούς που θέλουν, και αυτοί γίνονται πνευματικές μητέρες Του.

Έτσι, ο μακαρισμός της Παναγίας Μητέρας του Χριστού συνδέεται με τον μακαρισμό κάθε Χριστιανού που ακούει τον λόγο του Θεού, τον διαφυλάσσει μέσα στην καρδιά του και δέχεται τις ενέργειές Του.

Αυτή είναι η θεολογία της εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου και όλων των εορτών της Θεομήτορος.

Η ΜΕΤΑΒΙΩΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

(Του Μητροπολίτη Ναυπάκτου Ιερόθεου)

Η Κοίμηση της Θεοτόκου υπήρξε ένδοξος και ευκλεής και ήταν ανάλογη με την ζωή της. Γιατί ανάλογα με την δόξα της επιγείου ζωής του ανθρώπου, θα είναι και η τελευτή του.

Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς στην αρχή του λόγου του για την Κοίμηση της Θεοτόκου λέγει ότι περισσότερο από κάθε άλλον χρωστά και αγαπά το «μετ' ευφημίας επ' Εκκλησίας εκδιηγείσθαι τα μεγαλεία της αειπαρθένου και Θεομήτορος». Και στην συνέχεια επισημαίνει ότι, εάν ο θάνατος των οσίων είναι τίμιος και η μνήμη των δικαίων πρέπει να γίνεται με εγκώμια, πολύ περισσότερο αυτό πρέπει να συμβαίνει με την Θεοτόκο, που είναι η αγία των αγίων και δια της οποίας έρχεται ο αγιασμός στους αγίους.

Μιλώντας όμως για την Κοίμηση της Θεοτόκου, όχι μόνον την ονομάζει ένδοξη, αλλά συγχρόνως την ονομάζει μεταβίωση. «...εορτάζοντες και την σήμερον γενομένην ταύτης αγίαν κοίμησιν η μεταβίωσιν». Ο θάνατός της είναι ζωηφόρος «εις ουράνιον και αθάνατον μεταβιβάζων ζωήν».

Αυτή η λεγομένη μεταβίωση **είναι η ανάσταση και ανάληψη του σώματος της Παναγίας**. Κατά την διδασκαλία του αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, όπως και άλλων αγίων, δεν εορτάζουμε μόνον την άνοδο της ψυχής της Θεοτόκου στον ουρανό, αλλά και του σώματος. Γράφει ότι η Θεοτόκος μετέστη στον ουρανό εις το «προσήκον βασίλειον» και παρέστη εκ δεξιών του παμβασιλέως «εν ιματισμώ διαχρύσω περιβεβλημένη πεποικιλμένη». Το «ιματισμόν..... διάχρυσον» σημαίνει «το θεαυγές εκείνης σώμα», το δε «πεποικιλμένη» δείχνει το στολισμένο «ταις παντοδαπαίς αρεταίς». Έτσι, με το σώμα της ανέβηκε στον Ουρανό, και είναι η μόνη που με το σώμα της μαζί με τον Υιό της βρίσκεται στον ουράνιο χώρο.